కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

కారాగిపోయింది

ఎవరో లేపినట్టుగా వాణి చివాలున పక్కమీద లేచి కూర్చున్నది. నిద్ర సుఖమెరగదంటారు. కాని గడిచిన రాత్రి ఆమె చాల సుఖంగా నిద్రపోయింది. ఒళ్లు తెలియని నిద్రలో కూడా ఆమెను మేఘాలమీద తేలిపోతున్నట్టుగానే ఉన్నది. నిద్ర లేచాక ఆ మేఘాలే మరింత ఎత్తుగా ఆమెను తేల్చుకు పోతున్నాయి.

తన ఆనందానికి కారణం జ్ఞాపకం రాగానే వాణి చిన్నగా నవ్వుకుని, కొద్దిగా సిగ్గుపడ్డ దానిలాగా తలవంచుకున్నది– ఎదురుగా ఎవరూ లేకపోయినా.

ఇవాళ ఆమె రెండు కంట్రాక్టులమీద సంతకం చెయ్యబోతున్నది.

అంతా ఆచార్లగారి చలవ. ఆయన తన జీవితంలోకి అడుగుపెట్టి ఇంకా నెల కాక పోయినా, తనకు తల్లికన్నా, తండ్రికన్నా, తోబుట్టువులకన్నా దగ్గిరవాడయాడు.

ఆయనే జాతక చక్రంవేసి, "రాహువు యోగించాడు. పదహారు, పదిహేడేళ్ళపాటు దివ్య తారగా వెలుగుతావు. ఢోకాలేదు. లక్షలు గడిస్తావు. మహా రాణీయోగం!" అన్నాడు.

రాహువు అంత మంచివాడని వాణికి తెలీదు... మళ్ళీ ఆ ఆచార్లగారే, "రాహుకాలం దాటనిచ్చి సంతకాలు చేద్దాం," అన్నాడు.

ఇలాటి తబిశీళ్లు వాణికి అర్థంకావు. ఆమె ఏమంత చదువుకున్నది కూడా కాదు.

కాని ఒకటి తెలుసు. ఇప్పుడు తను ఉండే యిల్లు తనకు శాశ్వతం కాదు. తనకు సొంత ఇల్లు, సొంత కారూ, ఒక మంచితోటా, ఒక బుల్లి కుక్కపిల్లా ఒక రేడియో_ దాని పేరేదో ఉండాలి_ గ్రామఫోను రేడియో, ఇంకా వచ్చి, మంచినైలాన్ చీరెలూ, తలతళా మెరిసేనగలూ, అన్నీవస్తాయి.

అన్నట్టు బుల్లెమ్మకు ఘెల్లున పెళ్ళిచెయ్యాలి. సినిమా వాళ్ళనందర్నీ పిలవాలి. వాళ్ళిచ్చే ప్రెజెంట్లు గుట్టలు గుట్టలుగా పేరాలి!... బుల్లెమ్మ వాణిచెల్లెలు.

వాణి "పేరాశ"లో నటిస్తుండగానే ఒక సినిమాతార ఇంట పెళ్ళిఅయింది. పెళ్ళంటే అలా ఉండాలి!

"పేరాశ" హిట్టయింది. పత్రికలు వాణిని ఆకాశాని కెత్తేశాయి. అందులో ఆమె రెండో హీరోయిన్. అయితే నేం? అసలు హీరోయిన్ని, పాపం, తలచినవాళ్ళులేరు...

తనకు కొత్త బుకింగులు వస్తున్నాయని తెలిసినప్పటి నుంచీ వాణి తీరిక దొరికినప్పుడల్లా తన భవిష్యత్తులోకి చూసు

కుని మురిసిపోతున్నది. ఒక్కోసారి ఎవరితోనో మాట్లాడు తుండగా తన భవిష్యత్తు పలకరిస్తుంది. వెంటనే ఆమెకు ఒంట రిగా ఉండబుద్ధవుతుంది. ఆ మాట్లాడే జిడ్డుగాళ్లు వెళ్ళిపోతే బాగుండుననిపిస్తుంది. కాని వాళ్లు వెళ్ళరు. చంపెయ్యాలని పిస్తుంది.

ఆ భవిష్యత్తులో ప్రతిసారీ ఏదో ఒక కొత్తవింత కని పిస్తుంది. డబ్బూ, కీర్తి, పబ్లిసిటీ, ఇంటర్వ్యూలూ అలాఉంచి, బాలట్‌లో తాను ఉత్తమ తారగా రావచ్చు! తనకు శివాజీ పక్కన అరవ పిక్చర్లో వేషం దొరకవచ్చు! (మహాదేవన్ తనకు అరవం బాగా వస్తున్నదంటున్నాడు. మహాదేవన్ అంటే వాణికి అరవంనేర్పుతున్న మేష్టరు.) ఎవరు చూశారు – తను రాజ్‌కపూర్ పక్కనే వేషం వెయ్యొచ్చు. (అన్నట్టు హిందీ మేష్టరింకా కుదరలేదు. దాన్ని గురించి తను విచారించ నక్కర్లేదు. ఆచార్లగారా ప్రయత్నంలోనే ఉన్నారు.) తన పిక్చరుకు ప్రెసిడెంటు పతకం వచ్చి, తను ఢిల్లీ వెళ్ళటం జరి గితే? అంతకన్నా ఇంకేమన్నా పైనఉందా? ఎందుకు లేదూ? అంతర్జాతీయ ఫిలింపోటీలో తనకు బెస్టుయాక్ట్రెస్ బహుమానం రావచ్చుగా?... అబ్బో, అప్పుడే అంతదూరం ఆలోచించ రాదు. ఆచార్లగారన్నట్టు, ఓర్పు!– ఓర్పు అవసరం. జరగ వలసిందంతా గ్రహాలే చేస్తాయి. ఆ పైన ఆపదమొక్కుల వాడూ, తంగేడు సాయిబాబా, ఉల్లిపాలెం మహర్షీ ఉండనే వున్నారు.

వాణి పూర్తిగా మేకప్పయి డ్రాయింగు రూములోకి

వచ్చేసరికి ఎనిమిది దాటింది. (అది డ్రాయింగు రూమా? అవి సోఫాలా? ఛీ! ఛీ! ఇంకో ఆరునెల్లాగి చూడు.)

తనకు ఏమాత్రమూ అర్హాంగాని సోఫాలో కూర్చుంటూండగా టెలిఫోను మోగింది. (టెలిఫోను కూడా ఆచార్లగారు ఏర్పాటు చేసినదే.)

టెలిఫోన్ చప్పుడు వినపడగానే వాణికి అంతెత్తు మేఘాలమీదినుంచి ఒక్కసారి దభాల్న నేలమీద పడ్డట్టయింది.

వాడే అయుంటాడు. సైతాను లాగా పట్టుకున్నాడు, దరిద్రుడు!

దరిద్రుడన్నమాట అక్షరాల నిజం కాదు. వాడు వారం రోజుల క్రితం మొట్టమొదట రాసిన ఉత్తరంలో తాను మూడు లక్షల ఆస్తిపరుణ్ణని రాశాడు. తనకు వాణి పైన చచ్చేటంత ప్రేమ ఉన్నదన్నాడు. "...నువు నిజంగా నటివి కావు. నీ స్వభావానికి తగినపాత్ర అదృష్టవశాత్తూ నీకు దొరికింది గనక అందరూ నువ్వొక గొప్ప నటివనుకుంటున్నారు. నీ అదృష్టం కొద్దీ మంచి డైరెక్టరు జతపడ్డాడు. లేకపోతే ఈ పాటికి మళ్ళీనువు మీ పాలికేపల్లి చేరి ఉండవలసిన దానివే. నీ సినిమావృత్తితో నాకేమీ సంబంధంలేదు. నన్ను పెళ్ళాడెయ్యి. నిన్ను స్వర్గ వీధులలో తిప్పుతాను. ప్రపంచంలో ఇంతమంది ఆడవాళ్ళుండగా నేను నిన్నే ఎందుకు ప్రేమిస్తున్నానో, ఇంత గాఢంగా ఎందుకు ప్రేమిస్తున్నానో ఆ దేవుడికే తెలియాలి. నేను అనాకారివాణ్ణికాను. నాకోసం ఎంతలేసి సంబం

థాలు వచ్చి వుంటాయో ఊహించుకో. అన్నిటినీ కాల తన్నాను. నీ సమ్మతికోసం ఆత్రంగా ఎదురు చూసే నీ ప్రియుడు, దుర్గారావు.”

చాట భారతమంత వుత్తరం. అది చదువుకుని వాణి భగ్గున మండి పడింది. “చవట! వెధవ! త్రాష్టం!” అని ఆ దుర్గారావును తిట్టుకున్నది. వాడు తన భవిష్యత్తుకు రాహు వల్లే అడ్డు తగలాలని చూస్తున్నాడు... రాహువు కాదు, ఇంకేదన్నా అనాలి – తన భవిష్యత్తంతా హువుమీదే గదా ఆధారపడివుంది!

ఆ వుత్తరం వచ్చిన మూడో రోజునుంచీ టెలిఫోను మీద జిడ్డు పట్టేస్తున్నాడు. ప్రతిసారి ఏ ప్రొడ్యూసరో అనుకుని తాను పరిగెత్తుకుంటూ పోయి టెలిఫోను ఎత్తటమూ, ఆత్రాష్టుడు, “హాలో, వాణీ! నేను దుర్గారావును,” అనటమూనూ.

మొదటిసారి తను వాడితో మాట్లాడింది. అది పొరపాటు. వుత్తరం రాసినందుకు నాలుగూ పెడదామన్న దురాశతో మాట్లాడింది. లాభం లేక పోయింది. ఆ మనిషి మాటలకు చలించేవాడు కాడు. ఎనుబోతుమీద వానకురిసినట్టే. ఆ వుత్తరంలో రాసిన ముక్కలే మళ్ళీ మళ్ళీ చెప్పాడు. తనను చూడటానికి ఎంగేజిమెంటు పెట్టమన్నాడు. ఎంగేజిమెంటంటే పెళ్ళి నిశ్చయమని కూడా అర్థముందిట. ఆ మాట చెప్పి గట్టిగా నవ్వాడు... ఆఖరుకు తట్టింది, తాను టెలిఫోను పెట్టేస్తే ఆ మనిషి ఆట కట్టవుతుందని!

...ఇంకా ఆ టెలిఫోన్ అలాగే మోగుతోంది. ఎవరన్నా ఎత్తితే బాగుణ్ణు. "నరసమ్మా? ఓ నసమ్మా! సరవాయ్?...ఎక్కడున్నారో సమయానికుండరు!"

ఎవరో టెలిఫో నెత్తారు.

"ఉన్నదండీ. పిలవమంటారా?" అని బుల్లెమ్మ గొంతు వినపడింది.

"ఎవరే అది, బుల్లీ?" అని వాణి కేక పెట్టింది.

"ఆచార్లుగారకా్క."

"వస్తున్నా వుండు," అంటూ వాణి అవతల గదిలోకి వెళ్ళింది.

ఆమె అయిదు నిమిషాల అనంతరం తిరిగివచ్చేసరికి, ఎవరో కుర్రాడు ఒక సోఫాలో కూర్చుని, తానే ఇంటి యజమాని అయినట్టుగా, దర్జాగా సిగిరెట్టు కాలుస్తున్నాడు.

మనిషి అందంగానే వున్నాడు గాని సినిమా కారు మనిషికాడు.

"ఎవరూ?" అన్నది వాణి.

"గుర్తుపట్టలేదా? నేను దుర్గారావును," అన్నాడతను.

కోపంతోనూ; ఏదో చెప్పరాని భయంతోనూ వాణి నోరు కట్టుబడింది.

నేననుకున్నది నిజం. నీకు నటనరాదు. నిజంగా నటివై వుంటే నీ మొహంలో ఆశ్చర్యమో, ఆహ్లాదమో రావలిసింది. అద్దంలో చూసుకో," అన్నాడతను.

కోపం జయించింది. వాణి పట్టరాని కోపంతో గొంతు కీచుపోయి, "నిన్నసలెవరు లోపలికి రానిచ్చారూ? పోముందు బయటికి!" అని అరిచింది.

హోప్‌లెస్! అటర్లీ హోప్‌లెస్. ఆ డయిలాగు సరిగా రావాలంటే నువ్వు రోజల్లా రిహార్సు చెయ్యవలసి ఉంటుంది. నువ్వు కోపం అభినయిస్తున్నానన్న సంగతే మరిచావు. వెర్రా సుపత్రీ సీను కాదిది. నిన్ను ప్రాణంకన్న ఎక్కువగా ప్రేమించినవాడు చూడవస్తే నీకతగాడిమీద ఆగ్రహంవచ్చింది. నువ్వు ట్రాజిక్ హీరోయినువు. అంచేత నీ మంచి నీకు తెలియక ఆగ్రహిస్తున్నావు. ఇప్పుడా డయిలాగ్ మళ్ళీ చెప్పు."

ఆ దుర్మార్గుణ్ణి చంపటమో, తాను తల నేలకేసి కొట్టుకుని చావటమోతప్ప వాణికి మూడోమార్గం తట్టలేదు.

"నీకు సిగ్గులేదూ?" అన్నదామె.

"నో గుడ్! వట్టి ఎన్. జీ.! కనుబొమలు చిట్లించాలి. మూతి అసహ్యంగా విరవాలి."

దయ్యాన్ని చూసినదానిలాగా వాణి హాలులోనుంచి లోపలికి పారిపోయి, తన పడకగదిలో దూరి తలుపు వేసుకున్నది.

ఆరోజు రెండు పిక్చర్లకు సైన్ చేసేదాకా వాణి మనసుకు ఏదో గ్రహణంపట్టినట్టే ఉన్నది. ఆ తరువాత దుర్గారావు కొత్త కంట్రాక్టుల అడుగునపడిపోయాడు.

తరవాత అతను జ్ఞాపకంవచ్చినప్పుడు తలుచుకుంటే తన ప్రవర్తన పూర్తిగా తప్పుగా తోచింది వాణికి.

తన కతన్ని పైన వచ్చివుండవలసింది కోపమూ కాదూ, భయం అంతకన్నా కాదు నవ్వుతూనే తాను అతన్ని బాగా ఏడిపించి ఉండవలసింది. అతనిమీద విసరదగిన విసుర్లన్నీ ఇప్పుడు తట్టాయి – కాని ఆ క్షణంలో బుర్రఏమీ పనిచెయ్య లేదు. పని చెయ్యకపోతే మానె, తాను భయపడి పారిపోవటం మరీ అన్యాయం. మనిషి నిజంగా అందంగా ఉన్నాడు. ఉత్త రంలో అన్నీ రాసి, ఆ మాట రాశాడుకాడు. రాస్తే తన ఉద్దే శం మారుతుందనికాదు... అతనికి డబ్బున్నమాట అబద్ధమే ఉంటుంది. ఉంటే తనేఒక పిక్చరుతీసి, హీరో వేసేపనికద!... రోజులూ. వారాలూ గడుస్తున్నాయి, వాణికి కొత్త ఆశలూ, కొత్త బాధలూ, సమస్యలు పట్టుకున్నాయి. తానీసారి వేసే రెండు వేషాలలోనూ ఒకటి "దురాశ" లోని వేషంలాంటిదే. కాకపోతే, హీరోయిన్. రెండో వేషమే ఎముకలు కొరికేస్తోంది. తనచేత ఏవేవో దుస్తులు వేయిస్తున్నారు. అవి ధరించినతనకు నడవటం వేరే నేర్చుకోవలిసొచ్చింది. కారుడ్రైవింగు నేరవా లిట! ఈదటం నేరవాలిట. హీరో ఇవేవీచెయ్యడు. ఆడారి హీరో, మగరాయుడు హీరోయిన్నూ! సెట్టుమీదకూడా ఓకులమీద ఓకులు తీసి ప్రాణం తీసేస్తున్నారు.

"ఆచార్లుగారూ, నేనీ పాత్రకు పనికి రానేమోనండీ?" అని అంటే, "అదేమిటమ్మాయ్! నటి అన్నాక అన్నిరకాల పాత్రలూ నటించాలి. నీ కెందుకు – ధైర్యంగాచెయ్యి. ఏం చెయ్యాలో చెప్పటానికి డైరెక్టరుగా రున్నారుగా. చెయ్య టమే నీవంతు," అన్నాడాయన.

బాగానే ఉంది, కాని ఆ చెయ్యటం దగ్గిరే పేచీ వస్తున్నది.

"ఏమోనండీ, ఈ ఒక్క వేషమూ పదివేషాల పెట్టుగా ఉన్నది. వాళ్ళిచ్చే పదివేలూ కూలికి చాలవు," అన్నది వాణి.

ఒక రోజు ఔట్‌డోర్ వెళ్ళి ఇంటికి తిరిగొచ్చేసరికి రాత్రి పది దాటింది. ఎక్కడో తడలో లొకేషను.

వాణి కారు దిగి - ప్రొడ్యూసర్ల కారు - ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టేసరికి, బుల్లెమ్మ ఎవరితోనో టెలిఫోనులో మాట్లాడుతూండటం వినపడింది.

"అక్క వచ్చినట్టుంది. రేపు మాట్లాడుకుందాం," అన్న బుల్లెమ్మ మాటలూ, టెలిఫోన్ పెట్టేసిన చప్పుడు వినిపించింది. మరుక్షణం బుల్లెమ్మ వాణి కెదురొచ్చింది.

"ఎవరే_"

వాణి మాట పూర్తి కాకముందే, "అక్కా, ఆచార్లు గారు రేపు నెల్లూరెళ్లుతున్నారట. ఆవలెల్లుండి తిరిగొస్తానని చెప్పమన్నారు," అన్నది బుల్లెమ్మ.

"సరేలే," అన్నది వాణీ అలసటతో.

తరువాత రెండు మూడు రోజులకు వాణి షూటింగుకు వెళ్ళి స్టూడియోలో కారు దిగుతుండగా దుర్గారావు చాలా సమీపంలోనే కనిపించాడు. మేకప్‌లో ఉన్న తెలుగు నటులిద్దరు అతనితో ఏదో మాట్లాడుతున్నారు. దుర్గారావు వాణిని చూశాడు గాని, ఎరగనట్టు మొహం పెట్టాడు.

వాణికి ఎందుకో పట్టరాని ఆగ్రహంవచ్చింది. అర్థం లేదు. అతను జిద్దు పట్టించినా తనకు కోపంవచ్చింది; జిద్దుపట్టించన పోయినా కోపం వచ్చింది. ఈ అసందర్భం ఎందుకు కలిగిందో తెలుసుకోవాలనిపించింది వాణికి.

"అతని ప్రేమంతా నటన! అందుకే నాకు కోపంవచ్చి ఉంటుంది," అనుకున్నది. కాని నటిగా తాను లక్షలు సంపాదించి, కీర్తి కూడా గణించాలనుకున్నది. అతను నటుడైతే తన కెందు కభ్యంతరం?

"ఏమో, నాకు తెలీదుపో!" అని వాణీ తనను తాను కసురుకున్నది.

తరువాత ఒక గంటకు దుర్గారావు వాణి నటించే సెట్టు మీద కొచ్చి, కెమేరా ముందుకు పోబోతుండగా ఆమెను సమీపించి, "మనం ఒక ముఖ్య విషయం మాట్లాడాలి. మీ చెల్లెలి పెళ్ళి విషయం. ఆ అమ్మాయి నన్ను పెళ్ళాడటానికి సిద్ధంగాఉన్నది. నీ పర్మిషను తీసుకోమన్నది. ఫలానా అప్పుడంటే నేను వచ్చి ఈ విషయం మాట్లాడతాను," అన్నాడు.

వాణి శరీరంలోని నరాలన్నీ ఒక్కసారి నీలుక్కుపోయినట్టయాయి. ఆమె అతనికేమీ సమాధానం చెప్పకుండానే కామెరా ముందుకువెళ్ళింది. ఆమె తిరిగి దుర్గారావు కోసం చూస్తే అతను సెట్టుమీద లేడు.

వాణి ఆ పాటు పూర్తిగా తగలేసింది. ఎనిమిది టేక్ల యాక ఆమె, "నాకు ఒంట్లో బాగాలేదు," అని ఇంటికి వెళ్ళిపోయి, తనగదిలోతలుపేసుకునిసాయంకాలందాకాపడుకున్నది.

*　　*　　*

"ఇవాళ నీకు షూటింగు లేదన్నారు. కారుతీసు కొచ్చాను. అభ్యంతరం లేకపోతే ఏలడయారు బీచీకో వెళ్ళి, మీ చెల్లెలు పెళ్ళిసంగతి మాట్లాడుకుందాం," అన్నాడు దుర్గారావు.

వాణి పడుకున్నది. మొత్తంమీద దుర్గారావును చూస్తే తనకు భయమేనని ఆమెకు స్పష్టమయింది. అందుకు అభిమానం కూడా పుట్టుకొచ్చింది. ఆమె లేచి, "పద!" అన్నది, తెచ్చుకున్న సాహసంతో.

కారు చాలా ఖరీదైనదని వాణి గ్రహించింది. దుర్గారావు డ్రైవు చేస్తుంటే వాణి వెనక సీటులోకి ఎక్కింది.

"మీ కిద్దరికీ పెళ్ళి మాట లెప్పుడు జరిగాయి?" అన్నదామె ఉన్నట్టుండి.

"దాదాపు రెండు వారాలుగా," అన్నాడతను.

"ఎంతేసి సంబంధాలో తిప్పికొట్టావు గామాలు, మా చెల్లెలు ఎట్లా పనికొచ్చిందీ?" అన్నది. వాణికి కాస్త కాస్తే ధైర్యం వస్తున్నది.

"నీ చెల్లెలు గనకా!"

"అదంటే ప్రేమేనా?"

"లేదు. ప్రేమ నువ్వంటేనే!"

"అయితే దాన్నెందుకు చేసుకోవటం?"

"నిన్ను చేసుకోలేను గనకా."

"నా మీద కోపంకొద్దీ దానిగొంతు కోస్తావా?"

"గొంతు కొయ్యను. పెళ్ళాడతాను."

"ప్రేమ లేకుండా పెళ్ళాడటమంటే గొంతు కొయ్యటం కాదూ?"

"కాదు. నువు రేపు ఎవరినో ప్రేమించే పెళ్ళాడతావా; ఎవరి గొంతూ కొయ్యవా? రేపు మీ చెల్లెల్ని ప్రేమించిన వాడికే ఇచ్చి చేస్తావా? ప్రేమంటే ఏమిటో నువు తెలుసు కుంటావా? లేక ఒక చిన్న డ్యూయెట్ పాడిస్తావా?"

వాణి మాట్లాడలేదు.

"పోనీ, నాకో సంగతి చెప్పు. నేను నిన్ను ప్రేమించాను. అంటే మరొకతెను ప్రేమించలేను. నువేమో నన్ను పెళ్ళాడవు. నేను పెళ్ళికాకుండా ఉండాలి? ప్రేమించకుండానే ఎవతెనన్నా పెళ్ళాడాలా? ప్రేమించినా ప్రేమించకపోయినా, పెళ్ళి తప్పదనుకుని, నేను ప్రేమించిన మనిషికి చాలా దగ్గిరదాన్ని – అంటే నీ చెల్లెల్ని – పెళ్ళాడ నిశ్చయించాను. అది తప్పా"

వాణి మాట్లాడలేదు. అతను కూడా మాట్లాడకుండా కారును నడుపుకుంటూ అడయారు బీచీకేసి పోనిచ్చాడు.

కారు నిర్జన ప్రదేశంలో ఆగింది.

"నాకే సమాధానమూ చెప్పలేదు," అని దుర్గారావు వాణిని హెచ్చరించాడు.

"నాకీ పరీక్షలన్నీ పెట్టి ఎందుకు వేధిస్తున్నట్టు!" అని వాణి అడిగింది నీరసంగా.

"ఎన్నిసార్లు చెప్పాను నేను నిన్ను ప్రేమించాను. ఆ మాట నీ మెదడులోకి ఇంకినట్లులేదు."

"ఏమైనా నేను మీ ఇద్దరి పెళ్ళికి ఒప్పుకోను. ఇది చాలా దారుణం! ఘోరం!" అన్నది వాణి.

"ఎందుకు దారుణం? మీ చెల్లెలు ఆస్థిపరుడి భార్య అవుతుంది. ఆమెపిల్లలు దారిద్ర్యం ఎరగకుండా పెరుగుతారు."

"నీ కదంటే ఇష్టంలేదు."

"అది పొరపాటు, వాణీ. నువ్వొక చిన్న పిల్లిని పెంచుకుంటే నాకు దానిమీద కూడా ఇష్టం ఉంటుంది. నా మాట నమ్ము. నన్ను అవమానించుగాని, నా ప్రేమను అవమానించకు."

"ప్రేమ! ప్రేమ! ప్రేమ! నాకా ప్రేమంటే ఏమీ నమ్మకంలేదు," అన్నది వాణి వెర్రెత్తి.

"ఇంకేం? నీ చెల్లెల్ని నేను చేసుకుంటాను, ఒప్పుకో. నేను నీ చెల్లెల్ని ప్రేమించటం లేదన్నది సాకుగా చెప్పకు."

వాణికి మతిపోతున్నది. దుర్గారావు తన సీటులో నుంచి దిగి వెనక సీటులోకి వచ్చి, వాణి వీపుమీద చెయ్యి వేసి, "ని మనసు బాగాలేదు. కొన్నాళ్ళు టైముతీసుకో. తొందరలేదు. నేనింకా చాలాకాలం పట్నంలోనే ఉంటాను" అన్నాడు.

వాణి ఎడంగా జరిగింది. దుర్గారావు తిరిగి ముందు సీటులోకి వెళ్ళి కారును వెనక్కుతిప్పి పోనిచ్చాడు.

* * *

తాను వేస్తున్న రెండు వేషాలలోనూ ఒకటి తనకు పేరు తెచ్చేదనీ, రెండోది తనను అపఖ్యాతి చేసేదనీ వాణికి స్పష్టంగా తెలిసి పోయింది.

రెండో పిక్చరు పూర్తికావస్తున్నది - సినీ జర్నలిస్టు లన్నట్టు "శరవేగం"తో. మొదటిదిమటుకు ఏదో అవాంతరాలొచ్చి "తాత్కాలికంగా" షూటింగు నిలిచిపోయింది.

ఇదే సమయంలో బుల్లెమ్మ తన పెళ్ళి విషయం ఎత్తింది.

"నీకు నిజంగానే ఆ దుర్గారావును చేసుకోవాలనుంది టేం?" అన్నది వాణి.

"అవునక్కా."

"అతనిం కెవరినో ప్రేమిస్తున్నాడనుకుంటాను?"

"ఎవరినో కాదక్కా, నిన్నే!"

వాణి నిర్ఘాంతపోయింది. "నన్ను ప్రేమించేవాణ్ణి నువ్వు చేసుకుంటావా?" అని అడిగింది.

"నిన్ను ప్రేమించకుండా నన్నెవరైనా ప్రేమిస్తారా, అక్కా? దుర్గారావుగారన్నట్టు ఎవరిప్రేమ వాళ్ళది. నాకాయనంటే చాలా ఇష్టం."

"అయితే నీ ఇష్టంవచ్చినట్టు ఏడుచుకో," అన్నది వాణి చిరాకుగా.

బుల్లెమ్మ ఉత్సాహంగా, "నువ్వొప్పుకున్నావని ఆయనతో చెప్పనా?" అన్నది.

"నువ్వేమీ చెప్పనక్కర్లేదు. చెప్పేదేదో నేనే చెబుతాను"...

అనుకున్నంతా అయింది. రెండో పిక్చరు రిలీజయింది. వాణి నెల్లూరు థియేటరుకు వెళ్ళి మొదటి ఆట చూసింది.

ప్రేక్షకులూ మెరు చూసి నవ్వారు. ఆచార్యులు మాట్లాడారు. చీకట్లో వాణి ఏడిచింది. ఇంటర్వల్ కాకమునుపే థియేటరు లోంచి బయటికి వచ్చేసింది.

రెండురోజుల అనంతరం వాణి ఇంటికి దుర్గారావు వచ్చాడు. రిలీజైన పిక్చరు గురించి అతనేమీ అనలేదు. డబ్బు లేకఆగిపోయిన పిక్చరుకు తాను డబ్బు పెడతానన్నాడు. బుల్లె మ్మను తాను పెళ్ళాడటానికి ఒప్పుకోమన్నాడు.

"కావలిస్తే మీరు మా చెల్లెల్ని పెళ్ళాడండి; కాని నా కోసం డబ్బు పోగొట్టుకోవద్దు," అన్నది వాణి నీరసంగా.

"ఏం? నామీద కాస్తఅపేక్ష, గౌరవమూ పుట్టుకొచ్చి నట్టుందే?" అన్నాడతను.

వాణి విషాదంగా ఒక చిన్న నవ్వు నవ్వింది...

దుర్గారావు సహాయంతో పిక్చరు పూర్తిఅయింది. అం దులో వాణి నటనను సినీ జర్నలిస్టులు మెచ్చుకుని, అటువంటి వేషాలే వెయ్యమని సలహా యిచ్చారు.

పిక్చరు రిలీజవుతూనే హిట్టవుతుందని తేలిపోయింది. ఆ నెల్లూరులోనే అదే థియేటరులో మళ్ళీ తన పిక్చరు చూసు కుని, ఆడియన్స్ రియాక్షనుచూసి వాణి ఆనందాశ్రువులు రాల్చింది.

నెల్లూరునుంచి దుర్గారావు కార్లో తిరిగివచ్చేటప్పుడు బుల్లెమ్మ తనకు నిద్రవస్తున్నదని వెనకసీటు ఆక్రమించేసింది. వాణి దుర్గారావు పక్కన ముందుసీటులో కూర్చున్నది.

"ఎలా ఉంది?" అన్నాడతను అకస్మాత్తుగా.

"ఏమిటి?" అన్నది వాణి ఆశ్చర్యంగా.

"తడుముకోకుండా ఏదో ఒకటి చెప్పెయ్యాలిగాని, ప్రశ్నకు ప్రశ్న వెయ్యగూడదు."

"మీ రుణం తీర్చుకోలేను."

"అయితే నన్ను పెళ్ళాడెయ్యి."

"బుల్లెమ్మ గొంతుకోస్తారా?"

"ఓహో, నేనేంచేసినా బుల్లెమ్మ గొంతుకు డేంజరే నన్నమాట. నీకా భయం ఏమీ అవసరంలేదు. బుల్లెమ్మ సపోర్టుతో ఈ నాటకం ఆడాను."

వాణికి శివం ఎత్తినట్టయింది. ఆమె అతని మెడ మీదుగా చెయ్యివేసి గట్టిగా వాటేసుకున్నది.

దుర్గారావు కారుకు సడెన్ బ్రేక్ వేశాడు.

ఒక అరనిమిషం అయాక, వెనక సీటులోంచి బుల్లెమ్మ గొంతు తాపీగా వినిపించింది!

"ఏమర్రా, కారూ, డయిలాగూ రెండూ ఆగి పొయ్యాయేం?"